

РОТАРИ®

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ

БРОЙ 3/1998 г.

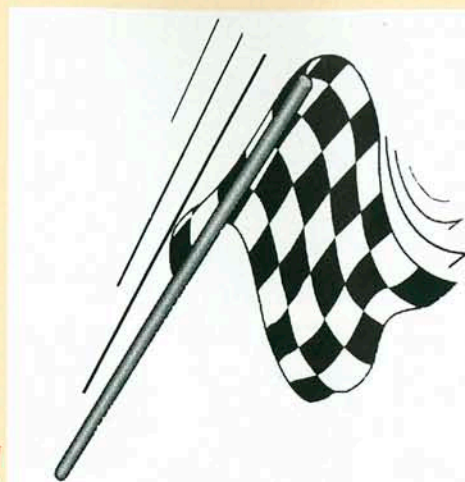
В БЪЛГАРИЯ

**Конференцията
в Йоанина**

**Подготовка
на секретаря на РК**

**Светите
метеори**

***Основателят
Пол Харис***

**Напред
към Инди!**

Победете с Ротари!

Станете свидетели
на едно истинско състезание
по време на Конференцията
в Индианаполис, 14-17 юни '98

Бъдете там!

Обръщение на президента на РИ към участниците в конференцията на Дистрикт 2480

До всички ротарианци и гости на конференцията

Драги приятели,

Хедър и аз изпращаме топли поздравии на всички, които участват в конференцията на дистрикта.

Искаме да изразим своята висока оценка за всеотдайността и ангажираността на вашия гуверньор Панос, който заедно с организационния комитет е съчетал в една чудесна програма гелова работа, забавления и приятелски срещи. Вие ще се срещнете с нови приятели, ще разширите хоризонтите си със споделения опит и ще поискате да се възползвате напълно от тези възможности. Организацията „Ротари“ винаги е била място за хора с въображение, за такива, които виждат какви трябва да бъдат нещата и определят пътя за превръщането на мечтите си в реалност.

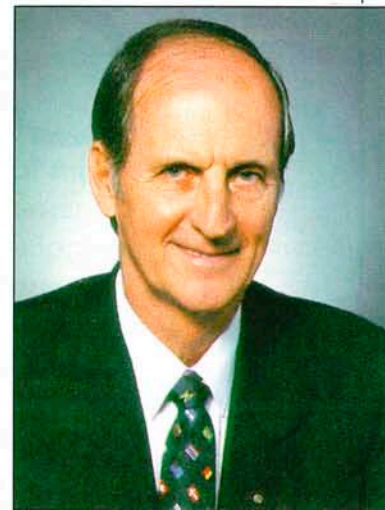
Да си ротарианец, означава да служиш на другите. Нашите действия могат да залечат разликата между незадоволените нужди и надеждата. Като доказваме, че Ротари се грижи, ние разкриваме едно щедро сърце, което показва нашето решение да направим света едно по-добро място.

За съжаление ние с Хедър нямаме възможност да посещаваме всички конференции и затова аз съм поканил един изтъкнат ротарианец да ме представлява на вашата конференция. Моля посрещнете Пол Сангас, директор в РИ, като наш личен представител. Пол е изключително освежен ротарианец, ентусиазиран лидер, сърдечен и приятелски настроен човек. Моля посрещнете го и се наслаждавайте на неговата компания.

Хедър и аз се надяваме, че вие можете да бъдете вдъхновени да мечтаете и да направите смелия избор да работите усилено за превръщането на тези мечти в реалност за едно по-добро бъдеще на своето семейство, своя клуб, своето общество и за света, в който живеем.

С най-добри пожелания

Глен Кинрос
Президент на РИ

VI κονференκία на Дистрикт 2480

От 24 до 26 април в Йоанина се проведе VI κонференкία на нашия дистрикт. Лошото време не попречи на стотината ротарианци, представители на клубовете от Дистрикт 2480, да пристигнат в един от най-живописните гръцки градове.

Пратеник на президента на РИ Глен Кинрос бе директорът Пол Сангас. Етнически грък, той с голямо удоволствие си припомни езика на своите родители. Г-г Сангас поздравя присъстващите и даде много висока оценка на работата на дистрикт гувърньора Панагиотис Тзумас.

Връчени бяха почетни дипломи на президенти на клубове за техния принос по програмите на дистрикта. Дипломи получиха и Калчо Хинов за работата му като помощник дистрикт гувърньор, г-р Любомир Апостолов за съвместната работа с клуба от Калотина и Наско Начев за работата му като издател на списание „Ротари в България“.

Беше обявен и девизът на следващата ротарианска година: „Последвай ротарианската си мечта.“

Калчо Хинов връчи дипломи на Панагиотис

Тзумас и Джон Цифлакос за техните усилия за разширяване на Ротари движение в България и икона с образа на св. Михаил Кръстител на елект дистрикт гувърньора Хайнц Кунио с пожелание за здраве и много сили в предстоящата ротарианска година.

Наско Начев

Деловият президиум

Редактор:

Наско Начев

Редакционна колегия:

Боян Попов,
журналист — София
Дечко Дечев,
художник — Пловдив
Стоян Цанев,
художник — Бургас
Стефан Денков,
журналист — Варна
Митко Христкаев,
журналист — Стара Загора
Антоний Софев,
художник — Русе
Георги Пампоров,
журналист — Смолян
Славчо Славчев,
художник — Пазарджик
Божидар Стойков,
филолог — Габрово
Николай Стайковски,
художник — Плевен
Георги Мантаров,
журналист — Хасково
Стойко Стоянов,
журналист — Кърджали
Димитър Дуков,
журналист — Добрич

Отговорен секретар:

Петя Манова

Маркетинг и реклама:

Диана Леонтиева

Коректор:

Мария Дойкова

Издател:

фирма „Дубъл Н“
Наско Начев

Банкова сметка в левове:
79078098-1000828018
ЦКБ — Пловдив

Address:

ROTARY IN BULGARIA
1, Gladstone Str.,
Plovdiv 4000, Bulgaria
Tel. + 359 32/622 396
Fax + 359 32/228 770

Печат:

DEMAX Print - Петър Кънев
София

Основателят Пол Харис

Пол Харис, основателят на Ротари, е роден в Расин, Уисконсин, САЩ, на 19 април 1868 г., но от тригодишна възраст живее в Уолингфорд, Върмонт, където бил отгледан от своите баба и дядо. В предговора към автобиографията си „Моят път към Ротари“, той пише, че дружелюбието и толерантността, с които бил обграден във Върмонт, са го вдъхновили за създаването на Ротари.

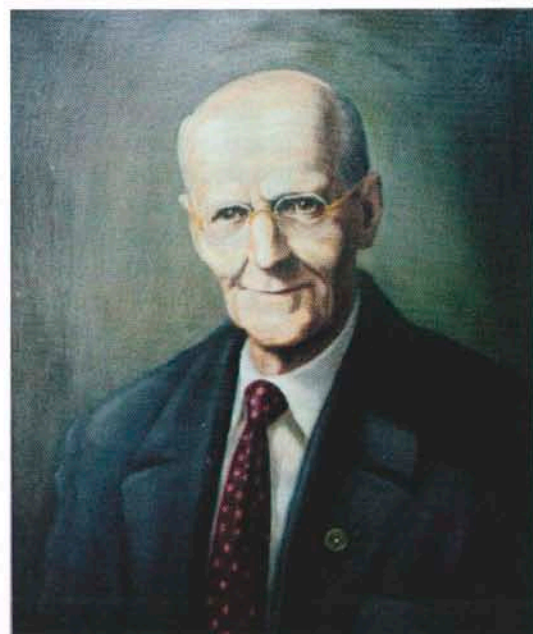
След завършването на юридическия колеж през 1891 г. Пол си дал пет години, за да пътува и види колкото е възможно повече от света, преди да се установи някъде и да започне практика като адвокат. През това време той пътувал много, като се издържал, вършейки най-различна работа. Работил като репортер в Сан Франциско, като учител в колеж по бизнес в Лос Анджелис, като каубой в Колорадо, чиновник в Джаксънвил, Флорида, начал на добитък на един товарен кораб, пътуващ за Англия, и като търговски представител на компания за гранит, която развивала дейност в САЩ и Европа.

Останал верен на своя петгодишен план, през 1896 г. той се установил в Чикаго и тъкмо там, една вечер на 23 февруари 1905 г., се срещнал с трима приятели, за да обсъдят идеята му за клуб на бизнесмени. Това се счита от всички за първото заседание на Ротари клуб. През следващите пет години движението се разпространило, като били създавани ротариански клубове в други градове на САЩ. Когато Националната асоциация на ротарианските клубове провела първия си конгрес през 1910 г., Пол бил избран за президент.

След изтичането на мандата му и като единствения заслужил президент на организацията Пол продължил да пътува много, работейки за разпространяването на Ротари в САЩ и в чужбина. Плодотворен писател, Пол написал няколко книги за ранните дни на организацията и за ролята, която имал привилегията да изиграе в нея. Те включват „Основателят на Ротари“, „Тази ротарианска епоха“ и автобиографичната „Моят път към Ротари“. Освен това е написал няколко тома с подробни описания на пътуванията си. Той е починал в Чикаго на 27 януари 1947 г.

„Светът непрестанно се променя: ние трябва да сме готови да се променяме с него.“

Историята на Ротари ще се пише отново и отново.“

Художник: Методи Ангелов

Скъпи Пол...

Писма от 1906-07 г. разкриват малко известна романтична връзка в живота на основателя на Ротари Пол П. Харис

Ценната находка от писма, завързани с розова панделка и грижливо прибрани в здраво заключена кутия, е престоляла в скривалището си, на един таваан в Джаксънвил, Флорида, САЩ, почти век, непокътната и встрани от историческите събития. Многословната и оживена кореспонденция разкрива близката връзка между един 38-годишен мъж от Чикаго, Илиноис, САЩ, и 27-годишна жена от видно семейство от Флорида. Написани между януари 1906 г. и май 1907 г., бележките и писмата разкриват много от топлата и чувствителна натура на Пол П. Харис по времето, когато той е създавал частната си практика на юрист в Чикаго и едновременно с това е оформял облика на Ротари, който бил основан през 1905 г. Те хвърлят светлина върху ранното детство на Пол, семейството и приятелите му, любовта му към Чикаго и преди всичко увлечението му по красивата Грейс Айрени Ман.

Работници открили кутията с писма през 1963 г. при събарянето на фамилната къща на бившия губернатор на Флорида и госпожа Уилям Дженингс (сестрата на Грейс - Мей Ман) и те били предадени на най-голямата гъщеря на Грейс Ман Бел, Елизабет Бел Хайтауър, за съхранение. През 1987 г. писмата за кратко време станали обект на обществено внимание, когато били показани на 75-ата годишнина на Ротарианския клуб в Джаксънвил.

Като ротарианец и историк-любител изследвах статия за Гражданската война заедно с гъщерята на Грейс Ман Бел, Грейс Роджърс, и случайно погхвърлена забележка относно Ротари стана причина да узная за писмата. Бях доволен, че помогнах да се преоткрие малка част от историята на Ротари.

През 90-те години на миналия век Пол Харис работел, с прекъсвания, за компанията на Джордж К. Кларк за гранит и мрамор и двамата били големи приятели. По време на едно посещение в дома на Кларк през 1905 г. в Джаксънвил Пол бил запленил от прекрасната Грейс Ман. По-рано същия ден по време на обяд Кларк и Дейвид Доуиг замислили вечерно посещение до някакъв мес-

тен клуб и знаейки, че госпожа Кларк няма да одобри плановете им, казали на Пол, че това трябвало да мине за „негова идея“. Конспираторите тъкмо се опитвали да представят на госпожа Кларк някакво благовидно обяснение, за голямо неудоволствие на Пол, когато цялата компания Дженингс - включително и Грейс - дошли на гости. Пол казал на Грейс, че бил ужасно „наежен“ от цялата тази история със скалпяването на хитрината и че се опасявал семейство Дженингс да не са го помислили за някой „грубиянин“. Освен това споменал, че трябвало да шие копчета на есенния си костюм... „Иска ми се да беше ме видяла: но само при условие, че си гостатъчно изгържлива да наблюдаваш покъртителни церемонии, без да проливаш сълзи. Навярно най-tragичната сцена в света, откакто премахнаха позорния стълб, е твоят покoren слуга, който шие копчета.“

Грейс, 27-годишна жизнерадостна, тъмнокоса красавица, била изискана и интелигентна - била завършила колежа Уеслейън в Джорджия на 17-годишна възраст. Тя, също като Пол, била ненадмината читателка. Израснала в средата на политици, тя станала личната секретарка на зет си по време на мандата му като губернатор на Флорида от 1900 до 1904 г. Майката на Грейс починала, когато тя и сестра ѝ Мей били съответно на три и единадесет години, и момичетата получили образованието си в манастира Сейнт Джоузеф, Сейнт Огъстайн, Флорида. Баща им, Остин Ман, бивш щатски сенатор на Флорида, бил земеделският и индустриален посредник на Гейнсвил и Гълф Рейлроуд и притежавал обширни площи насаждения в североизточна Флорида и Южна Джорджия. Когато Грейс била на 11 години, баща ѝ се оженил за третата си съпруга, гъщерята на Джордж Кларк. Грейс отишла да живее при сестра си и оттогава нататък Мей станала de facto настойничка на Грейс. Мей, известна и влиятелна жена във Флорида, оказвала голямо влияние върху живота на Грейс - и не е изключено да има нещо общо с разрива на проходащата „любовна връзка“ между Грейс и Пол през октомври 1906 г.

Привлечането между Пол и Грейс било взаимно. От Чикаго Пол ѝ написал, че я харесва и се надява това да не я обиди. Грейс му отвърнала: „Колкото до това, което ми казахте при втора-

Скъпа Грейс...

мани среща, че ме харесвате, мисля, че е изключително мило, а не грубо. Вие сте това, което сте, и от своя страна ще кажа, че никога не съм срещала някой, който да ме е привличал и интересувал толкова, колкото вие. Чувствам, че сега, когато ни разделя толкова голямо разстояние, мога безнаказано да ви кажа някои хубави неща."

Старата поговорка, че „отсъствие то засилва любовта“, би могла да се отнесе към тяхната връзка.

На 16 юни 1906 г. Пол пише: „Скъпа моя, оценявам напълно мнението относно прекаленото отдаване на чувствата и съм твърде удовлетворен от твоята решимост за самоконтрол, която е съвсем уместна. Зная, че това наистина представлява най-висш идеал, но може би по-приложим за твоята натура, отколкото за моята. Опасявам се, че съм малко импулсивен. Чудя се къде си успяла да натрупаеш толкова много мъдрост. Чувствам се съвсем като дете в сравнение..."

И двамата изпитвали любов към прирората и фотографията и са разменяли пощенски картички и снимки. Обсъждали са теологията и философията и по-важните книги, които са се появявали. В едно писмо от април 1906 г. Пол пише, че присъствал на етично-културна църковна служба, за да разбере за какво е „цялата гангания“, но не останал доволен от начина, по който свещеникът подценил своето паство.

Грейс отговорила: „Твоят ум е твърде точен и изтънчен, за да губиш време в слушане на подобни интелектуални микроби."

Пол разказвал на Грейс за семейството си. През юли 1906 г. той пише: „Брат ми Сесил е най-големият..., а твоят покорен слуга е следващият. Гай умря от дифтерит още като дете... След това следва сестра ми Нина, която е омъжена и живее в Денвър... брат ми Рег, а след него е Рут, още почти дете. След смъртта на моите дядо и баба, семейството ми се премести в Денвър, а един от по-малките ми братя Клод отиде да се бие във войната на Филипините и там изкара три години, но умря точно когато параходът му навлизал в залива на Сан Франциско, завръщайки се у дома. Беше чудесно момче... животът му бе кратък и изпълнен с госта лишения."

„Отгледан съм почти изцяло от баба си и дядо си. Те двамата се привърза-

ха към мен, когато бях тригодишен, и от тази възраст бях отделен от семейството си, с което почти не съм живял, освен временно. Това, което може да изглежда като загуба и сигурно е било, в много отношения въпреки всичко беше печалба, защото моите дядо и баба бяха в състояние да ми осигурят възможности, които въкъси никога не бих имал... Моят баща бе материално подсигуран от дядо ми, за щастие, тъй като инстинктите за бизнес на баща ми бяха атрофирани още докато беше много млад и не успя да добие нови... пък и не е от напористите хора. Майка ми е по-находчива по отношение на бизнеса и те двамата я карат някак си всеки за себе си."

Пол обсъждал плановете си за Ротари с Грейс. На 18 април 1906 г. тя пише: „Изпитвам особен интерес към конституцията и разпоредбите на твоя Ротариански клуб, защото ти си ги писал... Струва ми се, че си покрил цялата възможна материя в сбита и компактна форма. Бих казала, че си истински учен като Хамилтън - човек, способен на велики дела. Ако ти се представи подходяща възможност, ще бъдеш готов за нея. Особено добри са разпоредбите. Възхищавам се от всеки, който може точно да формулира изречения и да подрежда параграфи."

В друго писмо тя благодари на Пол за списъка на клубните членове и за съгласенията им, които ѝ е изпратил. „Както виждам, нашият приятел господин Туийд ще слага подписите... но ми се струва, че за всички тези момчета ти си адвокатът. Права ли съм? Ако е така, много е разумно, че проявяваш интерес към клуба."

Пол е имал невъзмутимо чувство за хумор. Веднъж, след като получил сангък с праскови от бащата на Грейс, той казал: „Писах на баща ти веднага след като получих чудесните праскови и по-късно ми хрумна, че може да се е чудил как да тълкува онова, което му писах, че в семейството му наистина има изобилие от праскови* (думата означава и „хубавици“ - б. пр.). Това бе единственият намек, който направих за теб, и ако той не го е разбрал, би било неловко. В най-добрия случай не е много изискано, но не можех да пропусна тази възможност."

Двамата пишещи са имали много приятели, но все пак всеки е търсел един специален приятел. Пол пише:

Продължава
на стр. 14

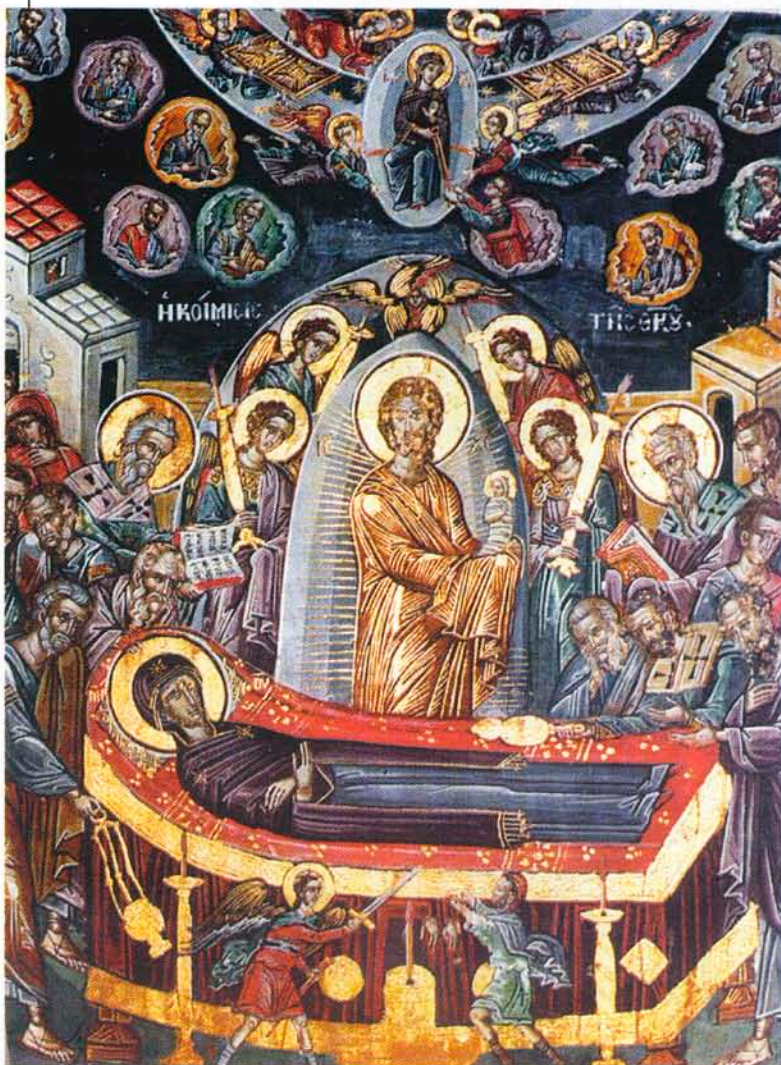

Светите метеори са монашеска страна в планините, един забележителен паметник, вторият по значение след светата Атонска планина - център на православно монашество в Гърция.

В северозападната част на Тесалия от най-древни времена се възвисяват мълчаливи и неподвижни, величествени и изумителни каменните гиганти на Светите метеори. Тези извисяващи се „стълбове“ на природата, ангели хранители на Калабакската и Кастракхийската земя, са разположени в обятията на Пинийска река между Пиндийския и Андихасийския планински масив. Гората от скали е един от най-чудните и потресаващи геоложки феномени на планетата. Господстващото мнение е, че това необичайно скалообразуване води началото си в т. нар. „делтогенен конус“, образуван от речни камъни и тиня, нанесени от водите на древното тесалийско езеро.

След геологичните преобразува-

„Успение Богородично“ (фреска в централната част на храма на Русанския манастир)

Светите свещено място от преобразуване

ния на Олимп и Осса езерните води са се оттеглили в Егейско море през Темба. И оттогава това делтогенно образувание (разрушавано в продължение на милиони години от земетресения, ветрове и свлачища) се е разпадало на камъни и гигантски скали с височина до 400 м. На тези прекрасни и благословени от Бога върхове, некогосвани от човешки крак, от един много смел и решителен подвижник е открита пътека, която води към небесните покои и те доближава до Бог.

Затова тези скали, символ на подвижническата стълба на духовен възход, са наречени през XVI век от свети Афанасий (основател на манастира „Велики метеори“) „метеори“, което значи „висящи във въздуха“. И оттогава те са свидетелство за Христос, живо въплъщение на духовната традиция на Единната света съборна и апостолска църква.

Според православната църква монашеският живот е утвърждаване на Бога и призивите за него усещат особена богатост, дар от Светия дух. Целта на монашеството е пречистване и доближаване до Бога и се постига чрез послушание, въздържание и молитва. Монасите прекарват ден и нощ в пост, бдение и труд, като непрестанно и горещо се молят не само за своето собствено спасение, но и за спасението на целия свят.

Първите исторически следи на Светите метеори се губят в мъглата на легендите и преданията. При все това първите пустинници започват да се заселват в брулените от вятъра скалисти клисури още в XI век. В края на XI и началото на XII век в Дупианския или Стагонски скит се сформира неорганизирана все още малка монашеска общност с център за богослужение храма „Пресвета Богородица“. През XIV век преподобният Афанасий Метеорски създава първата организирана монашеска кинувия (манас-

метеори

но, защитено

я, неприкосновено

мирско общежитие) на най-голямата скала, наречена „Големия Платилимос“, или „Великия метеор“, а изготвянето на устава ѝ свидетелства за появяването на планинската монашеска република Свети метеори.

Оттогава 24 манастира и множество отделни килии, аскитарици, параклиси, пещери, пръснати по цялата метеорска планина, проучфтяват в прослава на Христос. Всички те са основани и възобновени главно до XVI век - времето на висш разцвет на монашеската република, и съществуват неизменно вече 600 години. Днес някои от тези 24 манастира са разрушени, а други - като обителите „Великият метеор“ („Преображение господне“), „Варлаам“ („Вси Светии“), „Св. Троица“, „Св. Стефан“, русанската („Св. Варвара“) и „Св. Николай Анапавс“, са запазени и действат и до днес.

Светите метеори са свята земя,

място свещено, създадено и пазено от Бога. Тъй като там са осветени всяка скала, всяка пещера, всяка клисура, всеки камък, та нали множество преподобни подвижници и изповедници от монашеската планинска република в продължение на 600 години произнасят молитвите си на всеки ъгъл и връх, във всяка клисура.

Заради своето християнско, историческо, архитектурно, иконографско и геоложко значение Светите метеори са обявени от ЮНЕСКО и други международни организации за паметник на човечеството и подлежат на защита. С решение на Светия синод на Гърция от 1990 г. и със Закон № 2531/11.10.95 Светите метеори са провъзгласени за „място свещено, защитено от преобразувания, неприкосновено“, което гарантира тяхната православна автентичност и надеждна защита.

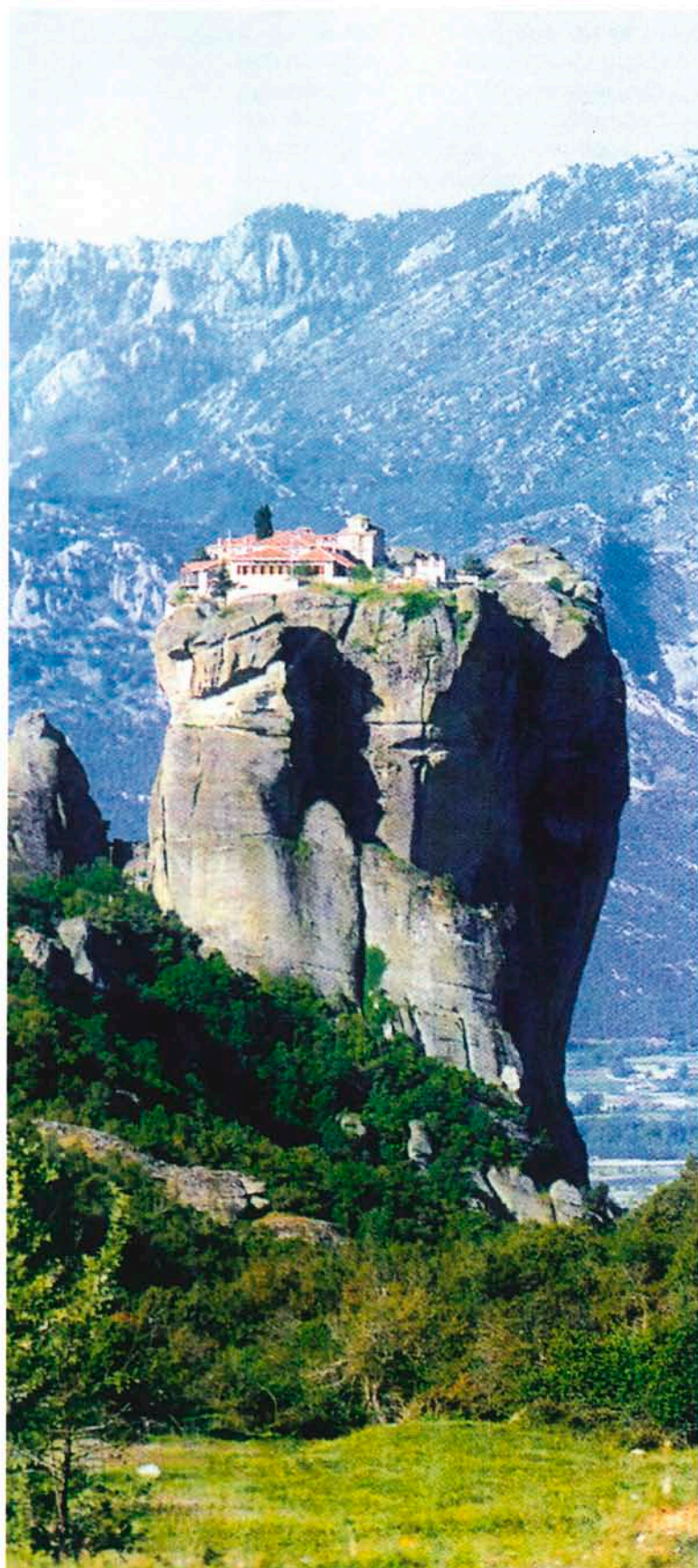
Като продължава православната аскетическа и монашеска традиция, заложената от плеядата свети и преподобни отци, днешното братство с христова любов, взаимопомощ и благородна ревност извършва множество разнообразни дейности: духовна, мисионерска, възстановително-реставрационни, обществена и национална, утолявайки духовната жажда на всички, обърнали се за помощ.

Манастирът „Света Троица“

На една от характерните за Светите метеори скала се е загнездил мъжкият манастир „Света Троица“. Традиционно се счита, че тази обител е построена през 1438 г. от монаха Дометий, но от писмото на префект Симеон Урис Палеолог узнаваме, че „Света Троица“ е бил организиран манастир още през 1362 г.

Главният манастирски храм е изграден през 1476 г. и представлява малка кръстообразна църква с купол. Изписан е в духа на византийската иконография през 1741 г. от двама художници: свещеника Антоний и неговия брат Николай. В центъра на купола е образът на Господ Вседържател, а около Него - четиримата евангелисти, при това единият от тях - Лука, рисува икона на Богородица. Просторно, с куполообразен таван, преддверието е построено през 1689 г. и изписано през 1692 г. Много ценен е бил иконостасът с гърворезба и старинни икони, откраднат през 1979 г. Особено внимание предизвиква параклисът - малък храм с великолепно изписан купол, изсечен в скалата. Той е построен и осветен в чест на свети Йоан Прептеча през 1862 г. Архитектурните съоръжения на манастира включват също монашеска трапезария, килии, гостни стаи и други жилищни и служебни помещения.

Към манастира действа музей на приложните изкуства с богата колекция от тъкани йерейски одежди, църковна утвар, различни изделия и предмети на народното творчество.

Манастирът „Света Троица“ - между земята и небето. В подножието на скалата е разположена Каламбака. В дълбочина се вижда планинският масив Козиак.

Манастирът „Свети Стефан“

Наг Калабакската планина се извисява малка женска обител, от прозорчетата на която се открива изглед към необятната тесалийска равнина. Нейните обитателки преуспяват не само в духовните и благородни дела, но и с достойно за възхищение усърдие реставрират своя манастир. За начало на монашеския живот върху скалата на свети Стефан се приема 1192 г., но за основатели на манастира се считат преподобният Антоний (първата половина на XV век) и Филотея (среда на XVI век).

През 1545 г. са построени килиите и отново е изграден малкият храм, осветен в чест на свети Стефан (с гърбен покрив тип базилика и изписан в поствизантийски стил). През 1857 г. към храма е построена трапезария.

Забележителната църква атонски тип е реставрирана в наши дни. Тя е изписана от известния художник иконописец Власий Цонци. Осветена е в чест на свети Харалампий, чиито мощи се пазят от сестрите до днес.

Сега трапезарията е превърната в музей, съхраняващ манастирските реликви: гревни ръкописи, икони, обшители със злато йерейски одежди и гр. Манастирът „Свети Стефан“ значително е допринесъл за възраждането на националното просвещение и култура.

Мостът над 80-метровата цепнатина от северната страна свързва манастира с „останалия свят“

„Богородица“ - детайл от преносимата икона от съдохранилището, XVII век

Отчет и контрол

Важна част от вашата работа е съставянето и изпращането на отчетите, изисквани от Ротари интернешънъл, включително и полугодишните отчети за броя на членовете, които се изпращат към 1 юли и на 1 януари всяка година до Генералния секретар на Ротари интернешънъл; отчетите за членския внос към 1 октомври и към 1 април; съобщения за промени във вида на членството до Генералния секретар; съставянето на ежемесечни доклади до гуверньора на дистрикта относно присъствията, които трябва да се изпратят непосредствено след последната сбирка за месеца.

Отчет за полугодие до Ротари интернешънъл

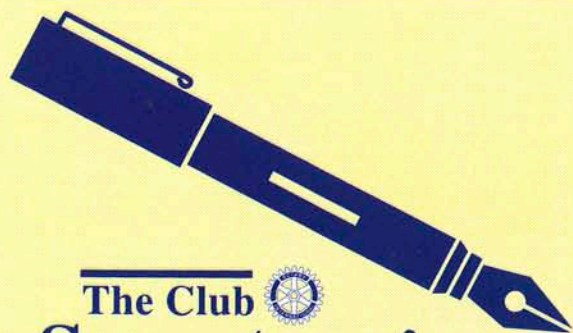
Едно от първите важни ваши задължения като секретар на клуб е съставянето на отчета за полугодие, с който съобщавате на централното ръководство на Ротари интернешънъл броя на членовете на вашия клуб. Секретариатът предоставя съответните формуляри на встъпващия в длъжност секретар. Ако случайно не сте получили до 1 юли формулярите за вашия клуб, поискайте ги от

Секретариатът. Отчетът трябва да се състави грижливо и точно и да се погине от вас и президента на клуба. След мо-

ва трябва да се изпрати най-късно до 1 юли до Цюрихското бюро на Ротари интернешънъл. Към 1 януари отново ще трябва да представите същия отчет и ако готовите не получите формуляри, пишете на Секретариата и поискайте да ви изпратят два екземпляра.

Освен отчетите за полугодията и съобщенията за нови членове, изменения и излизане на членове от клуба, трябва да се извършват още и плащанията на членския внос чрез чек или банков превод, а също така и евентуалните абонаментни такси за The Rotarian. Неплащането може да доведе до изключване. Секретариатът на Ротари интернешънъл получава около 26 000 такива отчета. Своевременното изпращане на отчетите облекчава работата на Секретариата по контрола и поддържането на документацията в изрядност.

На 1 октомври и на 1 април всеки Ротари клуб е длъжен да преведе за всеки член (с изключение на почетните), който е бил приет към началото на някой от полугодишните периоди, съответно членски внос в размер на \$ 8.25. Секретариатът ще ви предостави необходимите за целта формуляри. В годините, когато заседава законодателният съвет, се събира допълнителен членски внос в размер на \$ 1.00 от всеки член, който се използва за командировъчни на представителите на дистриктите в съвета. На клуба ви ще се начисли съответният брой списания The Rotarian, за които са записали абонамент новоприетите членове. (Вж. чл XII на единната ротарианска конституция.) Член на клуба, който го напуска, продължава да

The Club
Secretary's
Manual

получава списанието до края на съответното полугодие.

Месечен отчет за присъствието до губернъра на дистрикта

Подготовка - всяка седмица трябва да си отбелязвате присъствието на сбирките и в края на всеки месец трябва да изпращате на губернъра на дистрикта процента присъствия на членовете. Въпреки че регистрирането на присъствията е работа на комисията по присъствията, каквато е организацията на работата в някои клубове, вие трябва да имате грижата да получавате числата от комисията, за да можете да поддържате своите записки в изряден вид.

Ако вашият клуб е малък, вие можете да си отмятате присъствието при влизането на членовете в залата. В големите клубове обаче контролът на присъствието трябва да се извършва с карти - от една страна за улесняване на отчитането на храната за хотела или ресторанта, а от друга, за да може да се отчита присъствието.

Изключително важно е много добре да познавате изискванията на конституцията относно присъствието.

В края на всяко редовно събрание на клуба трябва да съобщавате на комисията по присъствията имената на отсъстващите членове, за да се предложи след това на тези членове да наваксат отсъствията си при някой друг клуб. Ако отсъствието е причинено от заболяване, съобщете това на комисията по развитието на другарството.

Изпращане на доклад до губернъра на дистрикта - всеки клуб трябва да изпраща ежемесечен доклад за присъствията на губер-

нъра на дистрикта - задължението произтича от Правилника на Ротари интернешънъл. Докладът трябва да се изпраща непосредствено след последната сбирка за месеца.

Превод от немски език:

Борис Калинов,

секретар на РК - Пловдив

Световен информационен стандарт

За контакти:

бул. „Патриарх Евтимий“ 15

тел.: 981 51 00, 981 51 12

ул. „Драговица“ бл. 21, вх. Д, ет. 1

тел. 466 207, 462 021, 443 775

Скъпи Пол... Скъпа Грейс...

(продължение от стр. 7)

„Поради стечението на обстоятелствата и нрава ми моите приятели означаваха много за мен. Струваше ми се, че в живота ми няма дори кътче, в което по някаква случайност да се вмести нещо друго. Но сега съм доволен, че мога да направя място в сърцето си за една истинска жена. Знам го, защото тя вече се е настанила там и никакви принудителни мерки или други правни процедури не могат да я лишат от мястото ѝ там, ако тя желае да остане. С много любов.“

И по-късно, 1 юни 1906 г., Пол продължава: „Държа твоеето писмо от... Бих искал да кажа относно писмото, че не може да се сравнява с никое от писмата, които съм получавал. Тъкмо такава писмо трябваше да напишеш, Грейс. Не знам защо е нужно да се преструвам, че изпитвам платонични чувства, когато изобщо не е така...“

Грейс отговорила: „Писъмцето ти от 1 юни е прег мен и ми се струва, че то е най-милото и най-хубавото, което си ми писал някога. Макар и много кратко, от него лъха на гум (той я наричал Смоук - гум - б. пр., тъй като тя била неговата „напразна мечта“) и ме ошастливи изключително много...“

Грейс одобрявала стремежа на Пол към запознанства и приятелства. Тя пише: „Рагвам се, че поддържах връзка с някои от твоите добри приятели, като ги посещавах. Тези малки светски задължения са много необходими. Това е философията да живеем, отгивайки нужното внимание на всяко божие създание. Освен ако наистина искаме и не си поставим за цел, ние не можем да направим на хората край нас онова добро, което бихме желали.“

Те си направили снимки и Пол изпратил две на Грейс. Той я помолил да му изпрати една снимка за джобния му часовник заедно с кичур от косата си. Тя му написала колко много се възхищава от „благородното му лице“ и добавила: „Ако някой се интересува от нашите отношения, моля те кажи му, че те смятам за твърде привлекателен, за да позволя да останеш стар ерген.“

Това писмо подписала: „С най-голямата любов, която съм изпитвала към някого. Грейс. P.S. Ти си чудесен. Пиши ми скоро и често.“

Той писал на бащата на Грейс, за да иска ръката ѝ. Сенаторът Ман му отговорил на 2 октомври 1906 г.: „Въпросът, който поставяте в писмото си, е толкова важен за всички, които засяга, че, струва ми се, необходимо е да се видя с дъщеря си, преди да ви дам отго-

вор. Засега мога да кажа само това. Интересува ме само нейното щастие и Вашето, в случай че тя споделя чувствата ви.“

На 6 октомври Грейс отново пише: „Когато се появи в живота ми, през ума ми минаваха блажените мисли, че ако мога да ти помогна и да те направя щастлив, би се сбъднало най-съкровено то ми желание. . . . Любовта на такъв добър, достоен човек, какъвто вярвам че си, за мен е най-голямата земна радост. . . . Ако сега обсъждаме въпроса за времето, това би се превърнало в стимул . . . какъвто може да създаде бъдеща необходимост. Освен това трябва да действаме бавно и да обмислим внимателно кое е най-доброто и за двамата.“

След писмото на Пол от май 1907 г. няма други писма. „Наистина съм загрижен за бъдещето ти и искам да преуспееш, в което съм сигурен. Убеден съм, че най-голямото удоволствие е в усилията, които човек полага в една или друга област, и както изглежда, твоят живот започва да се осмисля. Ти ще бъдеш щастлива. Предай моите поздравии на приятелите си в Долтън. Твой, Пол П. Харис.“ Както е било прието, Пол върнал писмата на Грейс. Тя ги съхранявала до женитбата си, когато ги оставила на тавана на Мей Дженингс. На 1 юни 1910 г. Грейс се омъжила за Джон Мъръл Бел, син на плантатор от Луизиана и ковчезник на банка в Джаксънвил. Те се преместили в Тексас, след като банката била закрыта. По-късно се завърнали в Джаксънвил с трите си деца (Елизабет, Грейс и Джон-младши) и започнали бизнес с недвижима собственост. Джон Бел починал млад, а Грейс продължила да се занимава с този бизнес до смъртта си през 1962 г.

На 2 юли 1910 г. Пол Пърси Харис се оженил за своята „Бони“, Джейн Томпсън, и „живели щастливо до края на дните си“. През 1912 г. Джордж Кларк и Дейвид Доуиг основали Ротарианския клуб в Джаксънвил, първия във Флорида.

През февруари 1997 г., от името на семейството, Грейс Бел Роджърс, дъщерята на Грейс Айрини Ман, предостави писмата между Пол и Грейс на Ротари интернешънъл. Сега те са част от историческите архиви на организацията в Център номер едно на Ротари в Евънсътън.

Макар че връзката между Пол и Грейс не процъфтяла, мечтата на Пол за Ротари процъфтя и живее.

Източник: The Rotarian, бр. 4 '98

Превод: Юлия Кенова

Освен че е родно място на гуверньора Тзумас, Йоанина е прекрасно съчетание на планински и „морски“ курорт. Всъщност Йоанина заема западната част от бреговете на естествено езеро - постоянният вятър и крайбрежната улица създават илюзията за морски граг.

Тук има и най-много майстори на бижутерия от сребро и желязо, които с часове могат да ви показват красиви неща.

IV конференция на Дистрикт 2480 Йоанина, 24-26 април 1998 г.

След изключителното си изпълнение на тържествената вечеря гетският танцов ансамбъл бе извикан на бис още шест пъти. В средата е наст дистрикт гуверньорът Петрос Апостолигис.

Панагиотис Тзумас и Джон Цифлакос с почетните дипломи, връчени от Калчо Хинов и г-р Любомир Атанасов

ISSN 1310-750X

Service Above Self